

KISIRAP

A MI CSUTKA KUTYÁNK. (Lásd a 222. l.)

14. sz. — 1873.

V. kötet.

Forgó bácsi.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy :

Pali árnyéka.

(Folytatás.)

EHÁNY percznyi szünet állott be, aztán Jenő ismét folytatta:

„Igen, visszaadtam édes anyámnak, mindjárt azon napon, melyen első tengeri utamból visszatértem. Elmondtam anyámnak mindent s ő oly jó, oly nyájas maradt azért mégis hozzám! Visszaadtam neki a kardot is, melyet büszkélkedve hordtam a hajón s anyám aztán egy levél kíséretében elküldte az intézet igazgatójának, kitől kaptam volt. Jó szüleim egyetlen szemrehányó szót sem szóltak, de láttam, hogy fájdalmasan esik nekik a dolog. Hanem kedves jó mamám azért azt mondta, hogy a szép arany órát megőrzi mindaddig, míg egyszer ismét kérni fogom tőle. Nagyon szerencsétlennek éreztem magamat, meg voltam győződve, hogy nem vagyok méltó jó szüleim szeretetére; sokat sirtam, míg végre egy este, — épen ily szép csillagos est volt, mint most, — itt a kertbenjárákálva, édes jó mamám visszaadta nyugalmaimat, mert megmagyarázta, hogy habár hibáztam is, de jóvátettem azzal, hogy őszintén bevallottam mindent. És ez visszaadta nyugalmaimat s éreztem, hogy legnagyobb bajom abból eredt, hogy gyáva voltam.“

„Mégsem annyira, mint én!“ szolt közbe Pali szomoruan.

„Ki tudja! De hallgass reám, kedves Palim, és higgy szavaimnak. Ha derék, erőslelkű férfiú akarsz lenni, soha se titkold el, ha valamit hibáztál, ne titkold egy napra, egy órára sem! mert különben megjelenik oldalodon a sötét gond árnyéka, melytől nagyon nehéz megszabadulni. Lásd, ha én akkor megvallottam volna az igazgatónak, hogy én is fűrödtem, nem kellett volna oly sok keserű napot, sőt hónapokat átszenvednem.“

„Igaz“, szolt Pali halkán, hanem . . .“

„Mit hanem?“

„Ha valaki minden rossz szándék nélkül követ el valamit, ami bűnnek látszik s aztán Isten tudja miképen, fokozatosan csakugyan bűnné válik és . . .“

„És? csak folytasd.“

„És aztán mindig rosszabb s rosszabb lesz, míg végre . . .“

„Jenő! Pali! Jőjjetek be! Már megyünk aludni,“ kiáltott messziről Etelka.

„Mindjárt, mindjárt!“ kiáltott vissza Jenő, aztán ismét Palihoz fordult: „No's, folytasd, édes Palim; azt mondad, hogy . . .“

„Nem . . . nem . . . semmitsem . . . hiába mondanám tovább, ugy sem értenéd meg,“ szolt Pali hirtelen, miután a pillanatnyi félbeszakítás ismét letaszította őt a jó ösvényről, melyen már-már hibája bevallása felé indult.

„Dehogyan nem értem meg! Csak

beszélj tovább . . . én azt hiszem, hogy máris tudom, mit akarsz mondani," szólt Jenő, megragadva Pali karját.

„Dehogy tudod! Hiszen én magam sem tudom jóformán, mit akartam mondani. Menjünk be, hűvös kezd lenni.“

És Pali, kiragadván karját Pali kezéből, sietve a ház felé indult.

„Állj meg, Pali! Csak egy szóra még! Tudod, hogy ez utolsó éjszakám itthon.“

„No's mit akarsz mondani?“

„Meglehet, hogy többé soha sem fogunk beszélhetni erről a dologról, — meglehet, hogy én többé nem térek vissza.“

„Ugyan mit beszélsz! Nem szép tőled, hogy effélékkel ijesztgetsz.“

„Nem akarlak ijesztgetni, nagyon egyszerű, amit mondok: katona vagyok, háboruba megyek s nem lesz valami rendkívüli dolog, ha meghalok a csatatéren.“

„Te csak azért mondd ezt, hogy engemet megijeszsz!“

„Valjon miért kellene megijedned az én halálomtól?“

„Minő kérdés! Jól tudod, mily szomorúság volna ez mindnyájunkra s most csak azért mondtad, hogy ezentul mindig fejemben járjon és nyugtalanítson e gondolat.“

„Nem ez a gondolat fog téged nyugtalanítani, hanem egészen más...“

„Ugyan mi? Nem értem célzásaidat.“

„Megérted, ha lelkiismeretedre

hallgatsz . . . Ne fordulj el, ne szaladj, csak egy szót mondom még...“

„Nem! Nem hallgatlak tovább; ez valóban nem szép tőled, hogy épen ezen utolsó este efféléket mondogatsz nekem, mintha a legnagyobb gazember volnék a földön; nem törődöl velem, ha szíven találnak is sértő szavaid, csakhogy kivallasl belőlem, amit kívánsz; de azért sem szólok többé egy szót sem.“

Ezzel Pali gyorsan távozott bátyja oldaláról és nagy léptekkel rohanva a ház felé, egyenesen szobájába ment és elzárkózott.

A kísérlet tehát nem sikerült. Jenő a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudta rábírní Palit arra, hogy hibáját bevallja és így jóvátegye; sőt még rosszabbá tette az egészet, mert Pali most még konokabb lett s kétségkívül gyanakodott és haragudott bátyjára is.

Jenő nem is kísérle meg, hogy Palit kövesse és még egyszer beszéljen vele. Nagyon boszankodott kísérletének sikertelensége fölött, mert ekként megbukott terve, melyen egész nap gondolkodott. Csupán egyszer egy pillanatra látszott Pali szíve meglágyulni és engedni a testvéri intő szónak, de akkor Etelnek szerencsétlen közbekiáltása mindjárt visszataszítá ismét régi makacosságába s Jenő érzé, hogy nemcsak nem sikerült megnyernie Pali bizalmát, hanem egészen elidegenítette őt magától s nem fogja többé rábírní, ha

hogy megvallja bűnét és így megnyugtassa lelkiismeretét.

Karszékbe vetette magát és gondolkozni kezdett, miként lehetne

mégis segíteni a bajon; de hiába törte a fejét, nem tudott semmit kitalálni. Ott ült volna talán éjfélig is, ha az inas be nem jő s nem kér-

ZOLTÁN ÉS ISKOLATÁRSAI. (Lásd a 222. l.)

dezi: „Jenő urfi, parancsol-e még ma valamit?”

Jenő rendesen nyájas volt a cselédek iránt és gyakran tréfált is

velök; most azonban nagyon kurtán elküldte inasát s boszusan járt aztán föl s alá a szobában. Meg-megállt a ládák és csomagok előtt, melyek hol-

hiába
it ki-
lig is,
kér-

napi elutazására emlékez-
tették és ez még fokozta
rosz kedvét. Szegény Jenő!
Ugy szerette szüleit, test-
véreit s most válni kel-
lett tőlök! S nemcsak válni
kell, hanem egyik testvére,
Pali, haraggal fog válni
tőle s haraggal fog reá
emlékezni mindenkor, —
pedig hiszen Jenő csak
javát akarta. E gondolat
nagyon elbusitá s ámbár
már későn volt s másnap
kellett fölkelnie, nem tu-
dott lefeküdni, hanem izga-
tottan járt föl s alá, ko-
ronkint meg-megállva a
nyitott ablaknál és bámulva
ki a szép holdvilágos éjbe.

(Folytatása következik.)

TALÁLÓS KÉRDÉS.

Mi az, ami föl felé is
megy a negynek, lefelé is, és
mégsem mozdul?

(Azt.)

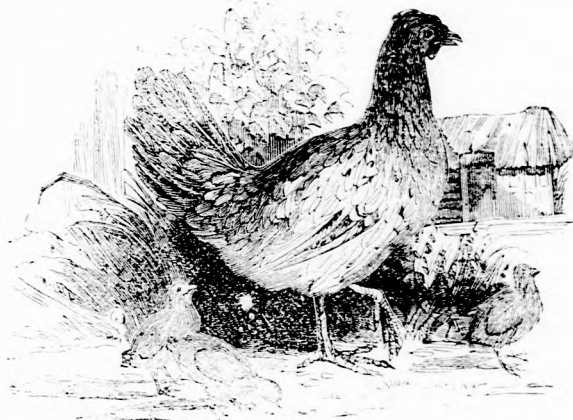

kurtán
asztán
állt a
ek hol-

MAR CZI VIT É Z.

Marci vitéz bátor bajnok,
Mersze fogalmat halad

Ámde ha a kotlós tyúkot
Megpillantja — elszalad.

JÓ ÉJSZAKÁT.

Sokat játsztam — s már most
 Álmos vagyok, álmos.
 Elfáradt a Mariska. —
 Jó éjszakát, kis baba!

GYERMEKEK A SZIRTEN.

— A fiumei partokról. —

(Képpel a 224. lapon)

Oh jaj, elmúlt már az apály
 S dagad a vészes ár
 Zugással hömpölyg a dagály
 M gallj, tenger, megállj!

Kavicssal, színes kagylóval
 Játsztunk a parton itt.
 Ártatlan vagy volt az ami
 Bennünket ide vitt.

De legyünk bátran kis hugom
 A zajgas közepett.
 Főntart a hit, főn a remény
 És főn a szeretet.

Amott, amott . . . sajkában im
 Atyánk már közelit . . .
 S megmenekült a két testvér,
 Mert az Istenbe' hitt.

KIS MISI NÁDPÁLCZÁJA.

— Egy kis történet Budapest utcáiról. —

BIZONY eltévedek, bizony
 eltévedek . . . vagy el-
 gázol valamely ló vagy
 kocsit!“
 Ezen aggódo szava-
 kat egy nagyon kicsiny-
 ke és nagyon furesa le-
 gényke mondotta, állván Budapest
 egyik utcájának járdáján.

Misi volt neve a kis fiúnak, ki
 legfőljebb öt éves lehetett. Ez még
 nem volt furesa, de furesa volt ru-
 hája, mely egy nagy kabátból állott,
 olyan nagy kabátból, hogy Misinek
 egészen bokájáig ért, az ujja pedig
 térdig lógott le s Misi karja egé-
 szen elveszett benne. Nyilván nem
 reá szabták e kabátot, hanem leg-
 alább is öt évvel idősebb fiura. Ha-
 nem Misi nem volt hiu gavallér, a
 kabát jó meleget tartott s így kis
 vitézünk nem törődött azzal, hogy a
 járó-kelők nevettek furesa öltözetén.

Csikorgó decemberi nap volt, a
 szél metszőn süvöltött s Misi orra
 olyan vörös lett, mint a főtt rák;
 egyik kezét a kabát zsebébe dugta,
 a másikban pedig egy vékony szép
 nádpálczát tartott, mely aligha nem
 az apjáé volt s melyet Misi jogtala-
 nul hordozott, hogy időnkint lovagol-
 jon rajja.

Sokáig állt ott Misi, és nézett az
 utca másik oldalára, hol bátyja,
 kivel idáig jött, egy másik fiuval

élénk beszélgetésbe bocsátkozott. És épen mert e beszélgetés igen hosszúra nyúlt s a sok kocsi és a hemzsegő nép miatt Misi gyakran nem is látta testvérét, és azért mondá: „bizony még eltévedek, vagy elgázol a kocsi.“

E veszedelemnek nem kellett ugyan szükségkép bekövetkezni s Misi barátunk aggodalma nagyon fölösleges volt; csak mamája intésére kellett volna emlékeznie, hogy ne távozzék egy lépésre se Gyurka mellől, ne induljon magában semerre. Misi meg is tartotta jóideig az okos tanácsot; hanem Gyurka még mindig nem akart visszajönni az utca másik oldaláról, kis vitézünk pedig már rettentően megunta a várakozást; egyszerre csak nekikerekedett s megindult a többi népség után, folyvást és hangosan ismételve: „bizony eltévedek, bizony elgázolnak.“

Mikor már mintegy száz lépésnyire haladt és látta, hogy még semmi szerencsétlenség sem történt vele, roppant bátorságot nyert s kezdte érezni, hogy nagyon vitéz tettet vitt véghez, mert először történt életében hogy ismeretlen utcán egymaga ily nagy darabon végigment. És ha már eddig sikerült, sikerülni fog tovább is, gondolá és bátran ballagott tovább. Tömérdek nép járt kelt az utcán, mindenki sietve ment dolgai után s Misire senki sem figyelt, legföljebb ha valaki megbotlott benne. Hanem ez nem zavarta Misit s ő csak ment nagybátran orra után.

Ment, mendegélt egyenesen, míg

végre oly pontra jutott, hol két utca metszette egymást s Misi barátunknak át kellett volna menni az utca másik oldalára. Hanem ez már aztán nehéz föladat volt ám, kis vitézünk borzadva állott meg a nehézség előtt. Egyik kocsi a másikat érte, lovasok, targoncások egymás sarkára léptek, nem lehetett oly pillanatot meglesni, melyben veszedelem nélkül le lehetett volna lépni a járdáról a kocsiuttra. Ez kissé zavarba hozta Misit. Várt, várt sokáig, de midőn a tolongás semmiképp sem akart véget érni, egy pompás ötlete támadt. Minek menjen keresztül a másik utczába? Hiszen szépen befordulhat a sarkon és mehet tovább a járdán.

E nagyszerű tervet rögtön végre is hajtá, vitézül haladt előre s nemsokára nagy gyönyörűségére egy sípládát hallott az utcán játszani. Egész sereg kisebb nagyobb fiu állt a sípládás körül s Misi azon gondolatra jött, hogy talán Gyurka is köztök van, amit bizony nem bánt volna, mert kezdte sejteni, hogy ilyen kicsiny legénynek mégis csak bajos egymagában járni az utcán. Közlebb ment tehát a fiukhoz és kereste köztök Gyurka bátyját.

Egyszerre azonban érezte, hogy hátul valaki ránczigálja kabátját; oda pillant, hát lát egy majmot, mely hosszú lánczon a sípládához volt kötve de épen annyira mehetett, hogy Misit megrázja. Thü! Misinek sem kellett több, úgy megijedt, hogy eldobva

(Folytatása a 218. lapon.)

K A R I K A - J Á T É K.

Karikában állunk
Szép gyűrűt csinálunk,
Forgunk jobbra, forgunk balra
Rágyujtunk a kedves dalra :
„Gyűrű-gyűrű-gyűrűbe !
Senki sincsen idebe!”

Karikában állunk,
Szépen muzsikálunk,
Duvaj, duvaj, czini czene,
Hadd szóljon hát a vig zene,
Czicza dárom madárom,
Igy mulatunk a nyáron.

Karikában állunk,
De már alig állunk ;
A forgásban elernyedünk,
Megszomjajztunk, megehültünk,
Mármost igyunk és együnk
S a játékról letegyünk.

RÉTEN. (Lásd a 219. l.)

(Folytatása a 2.5. laphoz.)

szép nádpálczáját, hanyatt-homlok futónak eredt. A gyermekesapat nagy hahotára fakadt, egyik jószívű fiu azonban fölvette a nádpálczát és Misi után szaladt. Misi ugrott futott, mintha a tatár üldözte volna, míg végre az a jó fiu nyakon csipte, megállította s visszaadta neki a nádpálczát.

„Nesze, kis vitéz, ne félj! A majom nem szalad utánad.“

Misi szó nélkül átvette a pálczát s nagyot fujt fagyos ujjaira, olyanformát gondolva, hogy: bizony, bizony ez rossz historia volt, ezen az uton nem szabad tovább menni, jobb lesz megfordulni s visszatérni arra a helyre, ahol Gyurkát hagyta. Ott legalább nincsenek bolondos majmok s más efféle veszedelmek. Eddig már Gyurka is bizonyosan elvégezte dolgát azzal a fiuval, talán meg is ijedt, hogy őt, Misit, nem találja és okulva e leczkén, jobban viseli magát jövőre, s nem hagyja oly sokáig magára. Arra jól emlékezett Misi, hogy épen egy lámpaoszlopnál állott, midőn Gyurka az utcza másik oldalára ment és hogy ott is épen két utcza metszette egymást. Tehát csak ezt kell megtalálni. Hanem itt megint nagy bökkenőre akadt vitéz kis barátunk; tömérdek lámpaoszlop volt mindenfelé, tömérdek utcza nyílt egymásba, — már most melyik az igazi? Egyik lámpás olyan mint a másik, egyik utczasarak olyan mint a másik, hogyan ismerje meg? Végre is rászánta magát, hogy egyik lámpa-oszlopnál,

mely épen olyan volt, mint amely-nél azelőtt állott, várakozni fog egy ideig Gyurkára s ha Gyurka mégsem jönne, majd átmegy a másik oldalra.

Várt tehát, várt sokáig, de Gyurka csak nem akart megjelenni. Misi tehát rászánta magát, hogy átmegy a szemközti oldalra, hátha ott szerencsésebb lesz? Igen ám, de hogy jusson át, mikor az utcza itt is mindig tele van vakon rohanó lovakkal, kocsikkal, targonczásokkal, s nem lehet veszedelem nélkül közéjük menni. Misi várta, hogy egyszer majd csak megszűnik a tolongás s addig is bámulta a sok járó-kelő embert, elégedetlenül mondogatván: „Mennyi ember! és egyik se szól hozzám egy szót sem!“

Igy állt ott Misi már jó félóráig, anélkül hogy a helyzet változott volna; kissé kellemetlennek kezdte most már találni utcza kalandozását. S amint meglehetősen kedvetlenül álldogált a lámpaoszlop mellett, egyszerre egy leányka lépett az oszlop másik oldalára; a leányka néhány évvel idősebb lehetett, mint Misi, de nem kevésbé furesa alak volt. Misi ruházata nem volt ugyan divatos, de legalább a hideg ellen jól megoltalmazta; hanem ennek a kis leánynak tulajdonképen nem is ruha volt már a testéu, hanem csak rongyok, melyek közt kényelmesen érhetette a csipős szél. Kopott, szakadozott nagy kendő fődte vállait, egyik lábán papucs, másikon rongyos czipő volt, arca pedig szinte kékült már a hidegtől.

Misi sokáig bámult a rongyos, csunya, borzas kis leányra, ez is bámult Misire, de nem szóltak egymáshoz. Végre azonban a leány beleunt a néma bámulásba és megszólalt:

„Szeretnél a másik oldalra jutni, ugy-e, de nem mersz a kocsik miatt? No gyere, kis fiu, majd átviszlek.“

Misi roppantul sértve érzé magát a „kis fiu“ czim által s elfordulván, nem is felelt. A leányka azonban rövid szünet után újból kezdé:

„No, jöjj hamar, mert magad át nem jutsz estig sem.“

Misi e másik megszólítást sem méltatta válaszra s a leány haragosan kiáltott rá:

„Ejnye, hát nem is felelsz? Te csunya fiu!“

„Én nem vagyok csunya!“ tört ki végre Misi haragosan.

„Nem vagy csunya! Hiszen olyan vörös a hajad mint a basarózsa,“ szólt a leány s hangos kacajra fakadt.

Nem tudom, mi boszantotta inkább Misit, az-e, hogy vörös haját emlegette a leány, vagy hogy oly nagyot nevetett rajta, de egészen elvesztette bölcs nyugalalmát s mérgesen kiáltá, mialatt nádpálcáját forgatta:

„Mégsem vagyok olyan csunya, mint te! Te igazi boszorkány vagy!“

„Jól van, jól! De most menjünk gyorsan,“ szólt a leány s mielőtt Misi jóformán észrevette volna, megragadta karját s vitte az utcán keresztül. Szerencsésen át is jutottak az uteza

másik oldalára: de mikor ide értek s Misi látta, hogy tul van minden veszedelmen, hamar kirántotta kezét s hátat fordított a jó barátnénak minden köszönő szó nélkül.

A leány kissé elszomorodva nézett a kis vitéz után, midőn ez elszánt léptekkel haladt előre s vissza sem tekintett többé; mikor Misi már elkünt a tömegben, a leányka hirtelen megfordult s az ellenkező irányba indult.

Misi barátunk pedig csak ment, mendegélt előre, hanem távolról sem oly bátor szívvvel, mint kezdetben; Gyurka sehoh sem volt látható s Misi sejteni kezdé, hogy bizony bizony eltéved, nem jut haza s még valami rossz vége is lehet bolyongásának. De azért csak ment tovább s folyvást hangosan beszélgetett önmagával, mindig ismételve: „Eltévedek . . . elgázolnak . . . csunya majom . . . csunya leány . . . én mégsem vagyok oly csunya, mint az a leány . . .“

(Vége következik.)

RÉTEN

(Képpel a 217. lapon)

Himes réten zengő kasza
Szénaszalat kaszabolja.
Villa után gyűjtjük readbe,
Legyen dombos a petrencze.

Szénát szórja föl a villa . . .
Csupa jó szag, csupa illat!
Laczi vágja, Pista hordja,
Innen-onnan kész a boglya.

A petrencze, boglya hegyén
Hemperegni szeretek én
Hanyatt nézek föl az égre,
Bele a nagy mindenségbe.

A SZENT HAJDANBÓL

Engedjétek hozzám jönni
A kisdedeket.

Övök ami szivemben van,
Minden szeretet.

A MOSTOHA GYERMEK.

(A „Kis Lap“ olvasóinak küldi Szász Béla bácsi)

Most jött be az ólból — még most is didereg,
Szívében hozta be a metsző hideget.
Ott kuporog szegény a tüzhelyen sirva —
— Bent a nagy szobában csörög a tál, villa...

Csak itt szabad ülni, itt künn a pitarba —
Pedig ő mindenkit szeretni akarna;
De kit szerethetne a mostoha gyermek?
A kit egyre szidnak, egyre ütnek, vernek!

Zokogni nem merne, meghallja a „néni“;
Könyei fátylán át a lángot csak nézi —
Száll a füst gomolyog; — sűrűdik — sötétebb —
Néz, néz, mintha látna egy homályos képet...

És kibontakozik a setét homályból
— Olyan közel hozzá és mégis oly távol! —
Olyan közel: haját simogatja szépen,
Olyan távol: a föld hideg kebelében.

S mellé ül az alak, lágyan átkarolja,
Halavány orcáját százszor megcsókolja,
Mesét mond az aranyhaju tündérlányról...
— Arva fiu arca tüztől? esőktől lángol?...

Édes anyja csókja olyan édes, forró,
Mesélő ajaka, szeme oly mosolygó,
Arva fiu szíve oly nyugalmat érez...
— „Megint alszol, fattyu? Nézz ki a te-
hénhez!”

A FIGEFA.

„Éhes vala és a távolban látván egy lombos figefát, oda ment, hogy ha talán még találna rajta néhány figét.“

Igy szól egy helyen a szentírás és még számos helyen megemlékszik a figefáról. A déli éghajlat alatt, melyről a biblia beszél, a figefa szép nagy fa, nem olyan törpe bokor mint nálunk. Kis-Ázsiában oly nagyra nő, hogy lombjai árnyékában sok ember kereshet enyhülést a forró nap sugarai elől; száraz, homokos talajt szeret s az utak mentében és a házak kapui előtt nő, úgy hogy a legszegényebb ember is saját figefája alatt pihenhet és élvezheti gyümölcsét, a fáradt vándor pedig utközben is

csillapíthatja éhségét a jöszü gyümölcscsel. Smyrnában (nézzétek meg a térképben) egy egész utoza van, melynek mindkét oldalán szép figefasor áll s kellemes árnyékot és táplálékot ad.

Ebből talán azt fogjátok következtetni, kis olvasóim, hogy ott tehát az embereknek nagyon jó dolguk van és szeretnétek köztük élni. De nagyon hamar visszakiváncognátok ám Magyarországon szép földjére, mert amott van ugyan fige s még néhány efféle gyümölcsfa, de a forró éghajlat miatt egyéb aztán kevés terem s a nép nagy nyomoruságban sinylődik, mert figével nem lehet ám jólakni.

„A figefa alatt ülni,“ a keleti népek nyelvén annyit jelent, mint békében és biztonságban lenni s már a szentírás is így érti. Salamon király uralkodása alatt

hosszu béke volt s a szentírás így szól: „És Juda és Izrael népének minden tagja békében élt a szőlőtő és figefa árnyékában Salamon uralkodása alatt.“ Midőn Isten büntetni akarta a zsidó népet, így szólt: „Nem lesz fürt a szőlőtőn és nem lesz gyümölcs a figefán, levelei pedig hervadjanak el.“ S ez valóban nagy büntetés volt.

A figefa tavaszkor nagyon korán kezd bimbót hajtani; előbb jön a gyümölcs, aztán a levele; midőn már levelei is kifejlődtek, az annak jele, hogy a forró nyár közel van.

A figének három főfajtája van. A koránérő fige mindjárt kezd hajtani, mielőtt a tél elmúlt, s júniusban már érett és az a sajátosága van, hogy mielőtt érett azonnal lehull magától. Másik fajta fige, mely júniusban viragzik és augusztusban érik meg. A harmadik a téli fige, mely augusztusban kezd fejlődni s csak novemberre érik meg; a téli fige hosszabb és barnább is, mint a többiek.

A koránérő figét többnyire frissiben megeszik, a másik két fajtát azonban szárítják s aztán csomagokra rakva küldözik szét oly országokba, hol fige nem terem, vagy legalább nem olyan jó édes. Mi hozzánk is sokat hoznak s tudom, hogy alig akad köztetek, kis olvasóim, a ki nem ismerné és nem szeretné e jó gyümölcsöt.

A keleti népek ősi időktől gyógyszernek is használták a figét s már a bibliában olvassuk, hogy midőn Hezekiah király beteg volt és gyógyulást kért Istentől, Izsaiás próféta így szólott: „Végy egy figét és tedd flastromnak sebedre és meg fogsz gyógyulni.“

KÉT KIS OLVASÓJEL.

— ez az osztás jele —, ez a vessző meg a rövid hangzókat hosszabbítja meg. Példák: 1) Fa-ló és faló. 2) Jó a Pista számára, jó a Pista számára. Láthatjátok ebből mily fontos a helyes ékezet. Küldjétek ehhez hasonló több példát Forgó bácsinak.

A MI CSUTKA KUTYÁNK.

(Képpel a czimlapon.)

A mi kedves Csutka kutyánk
Nem valami kényes eb,
Akad nála akármennyi
Finomabb és kényesebb.

A bundája nem selyemszőr,
S a nyakában nincsen bojt,
Sem csörgetyű, sem ezüst lánc,
Semmi ékszer, semmi rojt.

Még csak nem is művelt kutya.
Sőt tudatlan is nagyon
Nem áll meg a hátsó lábán
S nem ugrál mint a majom.

Egész tudománya annyi,
Hogy játszani tud s szeret
És kedveli játszótársát
A vidám jó gyermeket

Kezet nyaldos, futkos, ugrál
Udvaron és a tanyán
S hiven ugat, vigan üget
Kis gazdájának nyomán,

Csutka kutyka jó ebecske
Segítségére készen áll,
Különösen pedig akkor
Ha gazdája — vacsorál.

ZOLTÁN LEVELEI BARÁTJÁHOZ ANDORHOZ.

(Képpel a 212. lapon.)

I.

Kedves Andor!

Két hete már, hogy ismét itt vagyok a nevelőintézetben, mely a városon kívül, szép szabad helyen fekszik. Eddig nem irhattam neked, mert nagyon bántott a honvágy, alig tudtam ideszokni s a szigoruan kimért életmódhoz hozzászokni, — mert itt minden katonai pontossággal megy. Hanem azért van ám nálunk is lárma elég, mert vagyunk itt körülbelől hetvenen, csupa jókedvű, vig

fiu s képzelheted, hogy mikor szünóránk van, bizony jókora zenebonát csinálunk.

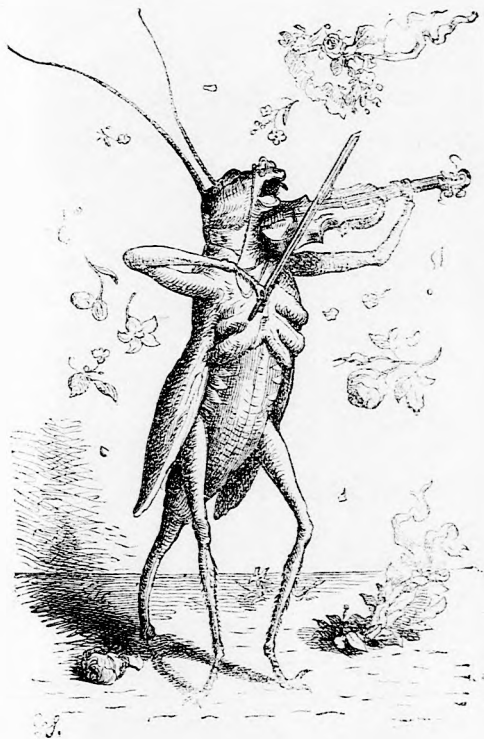
Most, mióta a meleg napok beköszöntöttek, szabad óráinkban kijárunk egy közeli dombra labdázni (Lásd a képet a 212. lapon); legkedvesebb játszótársam Károly, egy igen vig és jó fiu, kinek atyja kereskedő. Károly azt mondta minap, hogy atyja oly nagy gummilabdát ígért neki, mint egy jókora tök, úgy hogy ezt a labdát nem is lehet kézzel ütni, hanem csak lábbal kell ide-oda rugni. Mi fiuk valamennyien roppaut

kiváncsian várjuk azt a ritka labdát s csak azt sajnálom, hogy te, kedves Andorom, nem lehetsz jelen. Hanem majd írok neked róla, ha megérkezik.

Ma nem írhatok többet, mert e sorokat is félig levetkezve, lefekvés előtt írom, — nappal nem jutok hozzá. Máskor majd többet írok, addig is ölel igaz barátod

Zoltán.

NYÁRI ZENÉSZEK.

Hires Tücsök-Cziripelli
Hegedű-művész vagyok!
Ha el kezdek hegedülni.
A nap is szebben ragyog.

Én meg Dongó-Dönöghetti
Ének-művésznő vagyok!
Örökké fog hirem élni.
Ha magam meg is halok.

GYERMEK A SZIRTEN. (Lásd a 214. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.*
Ára negyedévre 1 ft 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —